

De nya medaljörerna

Vid vårstämman 8 juni i Väddö folkhögskola tilldelades fru Ingegerd Englund, Funbo, och plåtslagarmästare Göthe Rickman, Heby, Upplands fornminnesförening och hembygdsförbunds förtjänstmedalj.

INGEGERD ENGLUND

Grunden till mitt huvudintresse för hemmets och hemarbetets ställning i samhället lades genom normalskolekompetens från Flickskolan i Karlskrona, där flera samhällsinriktade lärarinnor verkade, sommarkurs 1926 på Sigtuna Folkhögskola, den allsidiga lärarinneutbildningen i lanthushåll åren 1929–1931, som då gavs vid Fackskolan för Huslig Ekonomi i Uppsala, samt den första hemkonsulentkursen i Sverige 1938.

I snart 50 år har jag haft min hemvist i Funbo socken i Uppsala län. Denna plats har varit utgångspunkten för arbetet på att i kommunala uppdrag och genom föreningsarbete av skiftande slag följa en liten kommuns anpassning till dagens samhällsutveckling.

Som ordförande i Uppsala läns husmodersförbund och som vice ordförande i Sveriges Husmodersföreningars Riksförbund, numera "Hem och Samhälle", har uppgifterna vidgats.

Strävan att hävda hemarbetets ekonomiska betydelse för samhället har i denna verksamhet parats med ansvaret för att förvalta och vidarebefordra våra traditioner och värderingar. – Ett arbete som går helt hand i hand med de uppgifter hembygdsrörelsen inspirerar sina medlemmar till.

I. E.

GÖTHE RICKMAN

Den 29 oktober 1912 föddes jag i ett hantverkarhem i Heby i Västerlövsta socken. Min far var plåtslagaremästare och farfar var kopparslagare vilket yrke gått i arv sedan 1792.

Själv kom jag efter avslutad folkskola i lära hos min far och var verksam i yrket i 50 år, därav som egen företagare i 35 år. Intresset för det allmänna infann sig tidigt, nykterhetsrörelsen och arbetarrörelsen blev grunden för vidare engagemang.

Under 40 år anförtröddes jag kommunala uppdrag av allehanda slag, bl. a. ordförande i Heby municipalfullmäktige till samhällets upphörande 1951, kommunalnämndens ordförande i Västerlövsta kommun under 1960-talet och kommunfullmäktiges första ordförande i den nybildade Heby kommun 1971. I början av 1960-talet blev jag ledamot i Västmanlands läns landsting och inom brandförsvaret var jag aktiv i 32 år, de sista 12 åren som brandchef.

Då Västerlövsta hembygdsförening bildades 1943 blev jag medlem där och var med om att gräva grunden till Erik-Ersgården när den flyttades till sin nuvarande plats. Invaldes i styrelsen 1950 och är sedan några år tillbaka dess vice ordförande. Då sockenfilmen "Västerlövsta i helg och socken 1951" spelades in hade jag uppdraget att vara ordförande i filmkommittén. Under senare år har jag fått en del artiklar publicerade i lokalpressen berörande vår sockens historia med tonvikten på Heby samhälle, dess uppkomst och utveckling under de 100 år som det existerat. Därvid har bl. a. intresset för tegelindustrins historia kommit in i bilden eftersom den i så hög grad satt sin prägel på bygden och samhället.

Som en följd härav har jag samlat in uppgifter om det s. k. logerandet på tegelbruken i Västerlövstabygden och på uppdrag av Västmanlands fornminnesförening återgett detta i föreningens årsbok 1979 i artikeln "Luffare och luffareliv i Hebytrakten".

Mycket återstår dock att göra när det gäller insamlandet av historiskt material inom vår bygd. Västerlövsta-borna kan dock taga del av verksamheten inom hembygdsföreningen och framförallt glädja sig åt den fasta punkt som Erik-Ersgården med sina samlingar utgör. Där reses varje midsommar den majstång som under hela den tid som fester hållits där prytt med Upplands och Västmanlands landskapsvapen. Detta kan tagas som ett tecken på en känsla av samhörighet i ett gränsland både i förgången och nyare tid.

Med tacksamhet vill jag minnas den utmärkelse som det innebar att av Upplands fornminnesförening och hembygdsförbund vid vårstämman 1980 få mottaga dess medalj.

G. R.